

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

Popeleční středa 4

„Pamatuj, človče, že jsi prach a v prach se obrátíš!“ To nejsou příliš libivá slova a příjemná vyhlídka. Raději možná budeme, když kněz použije druhou formu: „Čiňte pokání a věřte evangeliu!“ Popel - to je symbol konce. - Ale nemusí to tak být vždycky!

Setkání animátorů 10

Éterem prosákla „tajná“ informace o tom, že se v Třešti chystá nějaké setkání se zvláštním názvem. Na několik otázek, souvisejících s tímto setkáním, jsme se zeptali Jana Balíka, ředitele Sekce pro mládež ČBK.

Bilance roku 2002 12

Jak vypadal loňský rok v naší farnosti? Malá statistika...

www.trest.cz/farnost
veznik@email.cz

Šéfredaktor:

Ing. Vladislav Hynk (VH)

Redakce:

Jana Staňková (JaS)

Jiří Staněk (JiS)

Tereza Novotná (Terry Speary)

Mgr. Květa Zažimalová (KZ)

Další autoři příspěvků:

Marie Krechlerová (MK)

Pavel Kovář (KP)

Jazyková korektura:

Mgr. Květa Zažimalová

Grafická úprava

a předtisková příprava:

David Zažimal

Tisk:

Zdeněk Havlíček

soukromá pojišťovací kancelář

České pojišťovny a.s.

tel.: +420 567 214 394

mobil: +420 606 237 655

havlicek.pojistkanc@tiscali.cz

Distribuce:

Distribuci zajišťuje redakce

nákladem 220 výtisků.

Adresa redakce:

Na Hrázi 184/3, Třešť 589 01,

tel. +420 567 234 263

Kolportéři:

redakce & Marie Rodová,

Michael Bambula, Eva Fencíková

a kolportéři z bratrských farností

Obsah	2
Úvodní slovo	3
Popeleční středa	4
Postní doba	5
Kdo byli?; Církev a svět	6
K čemu vlastně celibát?	8
Modlitba je kompasem našich dnů	9
Celostátní setkání animátorů	10
Pohled zpět na AD 2002	12
Znáte příběh o Poslední večeři Páně	13
Bířmo - duchovní víkend	14
Hrad Křivoklát „Křivořezání“	15
Adrenalin	17
Závidím; Vzpomínka na Vánoce	18
Slunce - Hory - Sníh	19
Františku, večer je muzika, nezapomněl jsi?!	20
Služby ministrantů	21
Knížní nabídka	22
Umíte si hrát?	23
Informace	24

Uzávěrka příštího čísla bude 1. dubna 2003!

Stanovisko redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem zveřejněných příspěvků. Anonymní příspěvky nezveřejňujeme!

EDITORIAL

Vážení a milí farníci,

je zde nové číslo Vašeho (snad oblíbeného) časopisu. I toto číslo se rodilo s obtížemi, ale přesto - možná právě proto - jsme na něj hrdí. Asi jste každý zaregistroval změnu designu - tvář Věžníku se nám již zdála „okoukaná“ a někteří z nás cítili, že musíme udělat změnu. Už teď se těším na Vaše ohlasy.

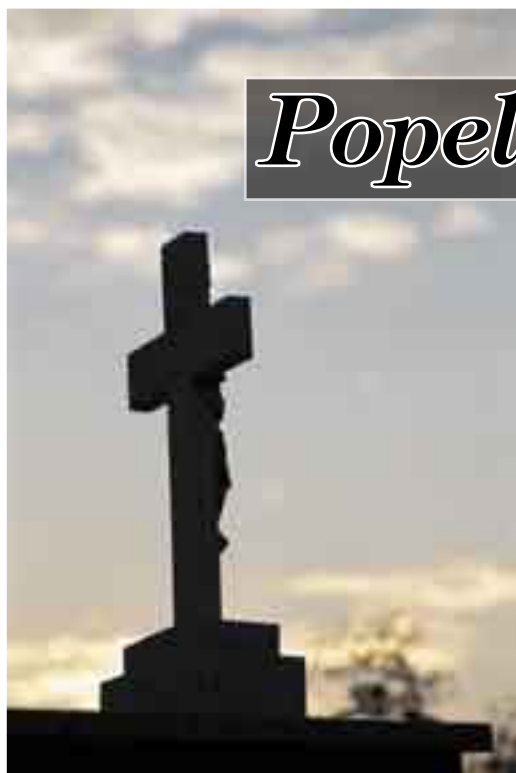
Co jsme tedy v období dvou uplynulých měsíců společně prožili? Je toho zajisté hodně - namátkou mohu připomenout společné slavení vánočních svátků, Živý betlém (za jehož ztvárnění děkuji všem aktérům), koncert skupiny Labyrint i ples „nejenom“ křesťanské mládeže. Nesmím zapomenout ani na úspěšnou podzimně-zimní farní akademii. Také jsme zjistili, jaké to je, když je pan farář nemocný - tímto mu přeji za nás všechny pevné zdraví :o))).

Na co se můžeme v dalších dnech těšit? Především na setkání mládeže s otcem biskupem v brněnské katedrále - tradičně v sobotu před Květnou nedělí. Největší třešťskou akcí v tomto roce (z křesťanského pohledu), na kterou bych chtěl upozornit už nyní a která si zaslouží mediální propagaci, bude Celostátní setkání animátorů. Ano, toto setkání se uskuteční právě v Třešti (k tomuto tématu se váže rozhovor s P. Janem Balíkem, jenž najdete uvnitř čísla), předpokládá se účast téměř 400 mladých křesťanů, navštíví nás čeští i moravští biskupové a další důležití církevní zástupci. Myslím si, že se máme letos v srpnu na co těšit. Doufám, že se nenecháme jako farnost zahanbit a všem nabídneme vlídnou a přívětivou tvář (předpokládám i bohatou a aktivní účast našich mladých).

A co dnešní číslo Věžníku? Kromě již zmiňované změněné tváře je uvnitř spousta poutavých příspěvků. Namátkou vybírám zamyšlení nad postní dobou i samotným významem Popeleční středy, zhodnocení víkendového setkání biřmovanců v Osové Bitýšce, nesmím zapomenout na novou nabídku knih z Knihkupectví U Sv. Kateřiny (byli jste se tam už podívat?) a mnoho dalších. A co naše soutěžení? Výsledky z minulého čísla nám k mému úžasu zaslalo více soutěžících z jiných obcí (asi betlémáři, kteří se zastavili na návštěvu kostela) než farníků. To vyzývá k zamyšlení... Doufám, že v dnešním čísle otázky nezapomenete vyluštit a hlavně - že nezapomenete odevzdat své odpovědi. Pouze připomínám, že tyto soutěže nejsou pouze pro děti, ale že se jich mohou zúčastnit všichni. **TAK SE TĚŠÍM!**

Dovolte mi, abych Vám poděkoval za Vaši přízeň a neustálou modlitbu, obětovanou za zdar naší práce. Děkuji Vám také za Vaše finanční dary, bez nichž by se vydávání i distribuce Věžníku nemohla uskutečnit. Přeji Vám všem i sobě, abychom zakusili sílu Kristova odpuštění, jemuž by mělo předcházet pokání a lítost nad našimi hříchy, což je to, co bychom měli v tomto období prožít.

Vladislav Hynk
šéfredaktor

Popeleční středa

Dnešním dnem - Popeleční středou - se začíná čtyřicetidenní příprava na Velikonoce - doba postní. A nad našimi hlavami zazní: „Pamatuj, človče, že jsi prach a v prach se obrátíš!“ To nejsou příliš líbivá slova a příjemná vyhlídka. Raději možná budeme, když kněz použije druhou formu: „Čiňte pokání a věřte evangelium!“ Popel - to je symbol konce. - Ale nemusí to tak být vždycky!

Spojení lidského života a popele nás v myšlenkách bezděky zavádí na hřbitovy. To jsou místa, kde slova „prach a popel“ dostávají konkrétní tvář. Když jsem procházel starověká římská pohřebiště - katakomby, sledoval jsem symboliku a výtvarné umění prvních křesťanů. Většinou byly použity motivy z Písma. Ale poměrně často se opakoval jeden obraz, který nemá s Písmem, dokonce ani s křesťanstvím či židovstvím nic společného. Je to výjev, který pochází ze staroegyptské mytologie a zobrazuje vtělení slunečního božstva Re - ptáka Fénixe. Tento bájný pták vždy jednou za 500 let sám sebe spálil a znovu povstal z popelu omlazený. První křesťané použili tento obraz jako podobenství ke vzkříšení člověka - prach a popel nejsou poslední instancí, ale z něj povstaneme k novému životu.

Proč to zmiňuji dnes? Protože budeme na hlavě označováni popelem. Tento popel na

začátku postní doby však pro nás není znamením konce, ale naopak „omlazeného povstání k novému životu“. V čem spočívá? Zaposlouchejme se pozorně do volání proroka Joela: „Roztrhněte svá srdce, ne pouze šaty...“ Srdce je pro nás symbolem a místem lidských citů a vášní. Roztrhnout srdce v tomto smyslu by znamenalo smutek, zkroušenost, utrápený obličej apod. Máme představu o tom, co zažívá člověk se zraněným, zlomeným srdcem. Jenže pozor! Takto bychom to pochopili úplně špatně. Pro Židy srdce nebylo centrem citů, ale intelektu, myšlení, sídlo vnitřního života. „Roztrhnout srdce“ znamená změnit smýšlení, znovu promyslet, co a jak dělám, přeorganizovat život. Totéž vyjadřuje výraz „činit pokání“, řecky metanoia. I to znamená změnu smýšlení.

A zde se dostáváme k náplni a výzvě postní doby. Co na sobě mohu změnit k lepšímu, jak mohu povstat omlazený? Život křesťana se odehrává ve třech základních rovinách: ve vztahu k Bohu, ve vztahu k bližnímu a ve vztahu k sobě. Tyto tři roviny jsou v evangelium vyjádřeny třemi slovy: modlitba - vztah k Bohu, almužna - vztah k bližnímu a půst či sebezápor - vztah k sobě. My je už nějak uskutečňujeme. Ale dnešní den a vlastně celá doba postní má být pro nás příležitostí zamyslet se, jakým způsobem. Nejsme v tom snad příliš formální? Není náš život přece jen už moc unavený, bez zápalu?

Nesmíme však skončit pouze u přemítání! Boží slovo nás vybízí k jednání. Přijměme popel na své hlavě jako výraz obnoveného a omlazeného úsilí právě ve vztahu k Bohu, bližnímu i sobě!

P. Petr Šikula, převzato z www.katolik.cz

A nezapomeňte: Popeleční středa je dnem přísného postu od masa a postu újmy (je možné najíst se dosyta jen jedenkrát za den)!

Milí čtenáři časopisu Věžník,

chtěl bych se s Vámi podělit o několik málo myšlenek, jež jsem již kdesi četl, a především o ty, které vnitřně cítím. A všechny se dotýkají postní doby, doby, která předchází nejvýraznějším křesťanským svátkům - Velikonocím, kdy Ježíš oslavován, slavně vjíždí do Jeruzaléma a o několik dní později - po zanechání nesmazatelného odkazu Poslední večeře - je zrazen jedním z vlastních učedníků, odsouzen k potupné smrti a po třech dnech, k úžasu všech, kteří se s ním setkali, vstal z mrtvých. Ano, toto je základní křesťanské učení, které se vštěpuje nejmenším dětem a které je možné plně pochopit až záhy, a to tehdy, kdy začneme o všem přemýšlet a utvářet si vlastní názor.

Bůh poslal svého syna Ježíše na naši zem,

člověka, když bude nemocný, když se o něj budu muset starat a budu muset obětovat všechny své koníčky, setkávání s přáteli? Budu mu věrný, i když se mu nic nebude dařit a půjde od prohry k prohře?

Jak moc budu schopen vzdát se svých plánů, představ a očekávání jen proto, abych učinil druhého šťastným?

A dám za něj život, i když mě zradí, bude mě podvádět, nebude o mě stát, bude chtít žít podle svého a v okamžiku zapomene na vše, co jsem pro něj kdy udělal? Obětuji svůj život za někoho, komu to bude lhostejné a ještě se mi bude vysmívat do očí? Každý si v duchu přiznejme, že naše sebeláska možná vítězí častěji a snadněji, než bychom si přáli.

A co dělá milující Bůh?

Z lásky ke mně na sebe bere všechny moje

Postní doba

aby se nám stal podobným kromě hříchu, a tím dokázal svou velkou lásku k nám. Ano, Bůh nás miluje - to dokazuje každý den v našich těžkých chvílích, kdy se na něj s důvěrou obracíme. A zajisté platí i u samotného Boha následující: máme-li někoho rádi, očekáváme zajisté i jeho lásku. V tom je naplnění lidského života. Cítíte to také tak? Jestliže ano, pak je důležité dobře porozumět tajemství lásky.

V postní době se nám víc odkrývá velikost Boží lásky v Ježíši Kristu. Její velikost spočívá v ceně, kterou je schopen dát za naše vykoupení. A tou cenou je, že dává SÁM SEBE.

Zkuste si to představit: mám někoho rád nebo ráda. Myslím na něj, chci být s ním. Chci mu dát všechno pro to, aby byl šťastný. Dám mu dárek, přinesu jí květinu. Ale zůstanu u tohoto

zrady, mou ukryvanou pýchu, pro kterou nechci vidět, co mám ze své strany udělat, abych mohl nakládat s jeho bohatstvím. A protože hledání toho, co ode mě očekává Bůh, je někdy obtížné, volím pro sebe buď snadnější cesty, nebo se po jeho vůli přestávám ptát úplně a tím mařím své šance.

Postní dobou prozařuje postava milujícího Ježíše Krista, který se z lásky k nám zříká sám sebe a bere na sebe všechno, čím jsme porušili lásku vůči němu, vůči lidem kolem nás i vůči sobě samým. A nabízí nám svou blízkost. V ní začínají „nové“ poměry, s ní získáváme sílu k přemáhání strachu a k pravdivému pohledu do vlastního nitra. V ní máme možnost obnovit všechny vztahy lásky, které prožíváme. S ní se máme stát darem Boha druhým.

Nebojme se ! Otevřme svá srdce jeho lásce.

*Vladislav Hynk, s využitím pastorace
otce biskupa Vojtěcha*

Svatý Patrik

Kolem osoby biskupa a misionáře svatého Patrika se druží mnoho legend. Jeho působení je ovšem doloženo. Měl velmi pohnuté dětství. Narodil se roku 385 v západní Anglii v rodině jáhna a jako dítě byl unesen irskými piráty a odvečen do Irska, kde žil šest let jako otrok. Potom se mu podařilo uprchnout a vrátil se

domů. Vnitřní hlas mu ovšem říkal, že se jednoho dne do Irska vrátí jako misionář.

Několik let pak žil Patrik jako mnich na Lérinských ostrovech a ve střední Francii. Často byl kritizován pro své nedostatečné vzdělání. Patrik si ale šel svou cestou. Asi roku 432 se vrátil tam, kde šest let trpěl, ale kde také našel cestu sám k sobě, tedy do Irska. Byl jmenován prvním biskupem Irska a začal svou neúnavnou misionářskou činností na severu ostrova, kde žili pouze pohané. Brzy následovala další místa a začalo se mluvit o „ostrově svatých“.

Svatý Patrik zemřel kolem roku 461. Místo jeho smrti a pohřbu se nedá s určitostí zjistit.

Patrikův svátek, 17. března, se v Irsku velice slaví. Ten den nosí Irové na klobouku nebo šatech jetelový list, světcův atribut. Legenda vypráví, že pomocí jetelového listu vysvětloval tajemství Nejsvětější Trojici. Jetelový list je též národním znakem Irska. Svátý Patrik byl jedním z nejdůležitějších hlasatelů křesťanství.

podle knihy Rok se svatými zpracovala - KZ -

INFORMACE

biskup, misionář

narozen: kolem r. 385 v Anglii

zemřel: kolem r. 461 v Irsku

patron Irska; kadeřníků, kovářů, horníků, bednářů; ochránce dobytka; je vzýván proti hmyzu a proti nemocem dobytka; za duše v očistci; proti zlu

Církev a svět

*Vatikánský rozhlas, nedělní komentář,
připravil Jan Balík*

V měsíci únoru se obvykle intenzivně modlíme za kněžská povolání. Není divu. Je to měsíc, kdy mladí lidé podávají přihlášky na vysoké školy a tedy i muži, kteří cítí povolání ke kněžství, se hlásí do semináře. Sám Ježíš vyzýval, abychom se modlili za dostatek dělníků na vinici světa. A modlitby jsou opravdu zapotřebí. Vždyť svět na začátku 3. tisíciletí potřebuje mnoho obětavých kněží. Avšak nejde tak o jejich počet, jako o kvalitu. Svět, který je stále složitější a který na svobodu každého člověka klade velké nároky, klade zvýšené požadavky i na současné kněze. Můžeme si jen letmo představit, jak velké nároky lidé na kněze mají: měl by rozumět dětem, mladým i starým, měl by být schopen dobře kázat, neměly by mu být cizí organizační vlastnosti, manažerské a ekonomické dovednosti, měl by být člověkem vzdělaným, schopným dialogu. Výčet očekávání, ve kterém bychom mohli pokračovat, ukazuje, že lidé mají na kněze nereálné požadavky.

Co však přináší kněz do tohoto světa specifického a nenahraditelného? K odpovědi na tuto otázku nás snadno přivádí skutečnost, že lidé - byť nevědomě - očekávají, a můžeme říci, že vyžadují, aby kněz dnešní doby byl na prvním místě svědkem Boží svatosti. Nevadí, když nebude splňovat všechny požadavky současných lidí, když nebude vše umět. To nejdůležitější, co mají druzí v jeho osobě rozpoznat, je dotek Boží blízkosti.

Ve svých modlitbách často vyprošujeme pro církev, pro naše farnosti, svaté kněze. Ano, takové kněze dnešní svět potřebuje. Opravdové svědky Kristovy lásky, muže modlitby, služebníky milosrdenství. Lidé v dnešním knězi očekávají právě ono setkání s Bohem. Výstižně to vyjádřil papež: „Kněžství je pro svět darem a tajemstvím.“ Nelze se proto divit, že postava kněze není pro svět snadno pochopitelná.

Snad nejtěžší pochopení jeho osoby je celibát. „Jak může žít muž bez ženy?“ ptají se mnozí současníci. „Jak chudý život žije tento člověk!“ litují druzí. Média zase ráda popisují případy, kdy nějaký kněz nedostal svému závazku celibátu.

Není tedy divu, že se uprostřed církve často mluví o celibátu a že se čas od času setkáváme s názorem, že by církvi prospělo jeho zdobrovolnění. To, že se o celibátním způsobu života často hovoří a mnozí nechápou jeho význam, není nic překvapivého. Sám Pán Ježíš, který v celibátu žil, poznamenal: „Kdo může pochopit, ať pochopí.“ Ježíš, když mluvil o lidech, kteří se zřekli manželství pro Boží království, věděl, že tak do života církve uvádí jeden z nejradikálnějších zákonů.

Celibát byl zpochybňován ve všech dobách. Můžeme zde namátkou vzpomenout i naši Českou modernu na začátku 20. století. Jedním z důvodů, které se dnes pro zdobrovolnění uvádějí, je domněnka, že celibát je příčinou menšího počtu povolání ke kněžství. Našemu národu blízký kolínský kardinál Joachim Meissner má docela jiný názor. Ve své knize *Dívat se srdcem* píše: „Domněnka, že zrušení celibátu by překonalo nedostatek kněží, je legenda.“ A svou argumentaci rozvíjí myšlenkou, že by tato změna problém nevyřešila, ale spíše ho přesunula do jiných oblastí. Ze své zkušenosti dodává, že i evangelické církve, které celibát neznají, trpí nedostatkem kazatelů. Ptáme-li se po důvodech klesajícího počtu kněží, je dobré naslouchat pohledu papeže Jana Pavla II., který říká: „Úbytek kněžských povolání v diecézi nebo v národě je důsledkem toho, že slábne intenzita víry a duchovní horlivosti.“

Zde se dostáváme do centra pochopení celibátu. Není to nějaké zúžení, ochuzení člověka, ani především zřeknutí se něčeho. Celibát je na prvním místě volbou, která preferuje Ježíšův styl života a která celý život duchovně i tělesně

dává do služeb Krista. To je hlavní důvod, proč církev povolání ke kněžství svázala s povoláním celibátu. Kněz tak už svým základním postojem ukazuje na evangelijní radikalismus, z kterého potřeba celibátu vyrůstá. Kněz žijící v celibátu je svědkem, výzvou k zamyšlení. Vždyť jeho styl života nelze pochopit bez tajemství Krista ukřižovaného a vzkříšeného, bez víry ve věčný život, bez existence Boha. Svou radikální volbou ukazuje na nebe a na to, že Bůh přesahuje vše lidské i to lidsky nejkrásnější. Životní styl kněze tak může mnoha současným lidem pomoci, protože jim ukazuje, že je možné žít jiný než hédonistický styl života.

Je podporou snoubencům, kteří zápasí se svou snoubeneckou čistotou, je příkladem pro manžele, kteří probouzejí věrnost své lásky.

Ten, kdo poctivě žije kněžský celibát, prožívá ta-

jemství duchovního otcovství a mateřství, vždyť svým životem a službou plodí a vychovává druhé pro život s Bohem. Je-li volba Boha důležitá pro každého křesťana, pak tím spíše kněz má být této radikalitě vzorem. A tam, kde se mladým lidem hodnota celibátu předkládá v celé své náročnosti, v celé své kráse, není o kněžské povolání nouze. Důkazem toho je třeba římská diecéze s rostoucím počtem bohoslovců nebo rychle se rozrůstající skupina „Kristových legionářů“.

Lidé chtějí potkávat v knězi člověka Božeho, který jim pomůže na cestě k setkání s Kristem. Proto je třeba, abychom si daru celibátu vysoce vážili jako něčeho velice významného a snažili se pochopit jeho velkou cenu pro život kněží celé církve. Je to, jak často zdůrazňuje Jan Pavel II., cenný Boží dar i pro současnost. Chce-li tedy mít církev svatého kněze, kteří by dokázali především doprovázet druhé ke Kristu, nemůžeme odstraňovat radikalitu, kterou sám Ježíš uvedl v život.

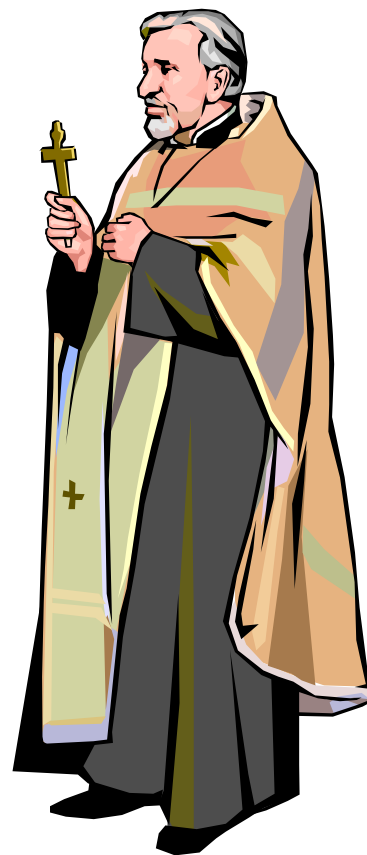
K čemu vlastně celibát?

na mysli tuto výzvu, ke které se přihlásili. Rádi Vám ji doslovně předáváme.

Jarmila a Tomáš Snížkovi

V sobotu 19.ledna 2003 jsme se zúčastnili jáhenského svěcení v brněnské katedrále. Před otce biskupa předstoupili dva mladí muži, z nichž jednoho velmi dobře známe. Josef Sedlák z Jihlavy, nyní již několik let člen ekumenické komunity v Taizé, kterého bratr Roger určil ke kněžské službě pro toto společenství. Radost a důstojnost obřadu i vřelý otcovský přístup pana biskupa na nás velmi zapůsobily. Snad i to, že svěcení byli pouze dva uchazeči, takže veškeré modlitby, sliby, žehnání a prosby zazněly jen dvakrát a nikoliv s několikanásobnou, pozornost otupující ozvěnou, vedlo k tomu, že jsme byli celým obřadem velmi osloveni. Obsahoval v sobě vše, co krásného bylo do církve vloženo, co se v ní během její tisícileté existence zrodilo a co dokáže imponovat i člověku moderní doby. Reference přátel, dobrovolné rozhodnutí a veřejný slib, otcovská promluva, vkládání rukou, duchovní podpora všemi přítomnými, propojení v jedno tělo přijetím Eucharistie, radostné debatní agape na závěr.

Během obřadu vyslovený slib zachovávat celibát na znamení oddanosti Kristu, a to zcela a navždy, nám vyzněl ve stejném duchu jako manželský slib o lásce, úctě a věrnosti. Tak jako manželství, tak i celibát je dnes napadán, znevažován, považován za historicky překonaný, zbytečný a katolickou církev svazující. A my samotní mnohdy těžko hledáme argumenty, proč ano a nikoliv ne. Ale v tom okamžiku, kdy v katedrále dozněly sliby celibátu, nás opustily veškeré otázky o jeho významu a přínosu. Jáhen a později kněz v katolické církvi bere na sebe dobrovolně tento závazek jako znamení své odevzdanosti Bohu. Slib také jasně říká, co církev od celibátu očekává. A tak při našich modlitbách za nová kněžská a řeholní povolání i za naše kněze bychom měli mít

„Se srdcem svobodným a nerozděleným máš celý svůj život zasvětit bezvýhradně Kristu a jeho církvi, máš být vždy připraven ke službě Bohu a k práci na posvěcení světa.

Upřímná láska a hluboká oddanost k našemu Pánu Ježíši Kristu má zcela naplnit tvé srdce a být hybnou silou tvého života.

Celibát má být pro tebe znamením a zároveň pobídkou k horlivé službě věřícím a zvláštním zdrojem duchovní lásky, která proměňuje svět.

Tento tvůj životní postoj má být živým svědectvím pro všechny věřící, aby se na světě naplňoval Kristův zákon, kterým je láska.“

(Jáhenské svěcení)

Modlitba je kompasem našich dnů

Člověk bez modlitby se stává kusem světa, který neví o svém stvořiteli a nectí ho. Nezná své místo v čase a vesmíru, neví o hlubině bezpečnosti. Neví o velikosti a důstojnosti člověka, kterou nás obdařil sám Bůh.

Každý z nás velmi dobře ví, že cesta životem není procházka růžovým sadem. Prožíváme nejenom chvíle radosti, štěstí, klidu a pohody, ale přijdou také dny naplněné různými těžkostmi, zármutkem, bolestmi, nemocí i zklamáním. A právě i v těchto životních zkouškách jsme my křesťané šťastni a bohatí, poněvadž se umíme modlit.

Ano, modlitba je ten vzácný poklad, ze kterého čerpáme sílu, naději a oporu v každé životní situaci.

Modlitba je rozhovor s Bohem, kterého milujeme, ve kterého věříme a pevně doufáme, že i on nás miluje!

Zvláště my, kteří jsme se už na život podívali ve své nemoci z druhého břehu našeho bytí, oceňujeme vroucí modlitbu, jako nesmírnou studnici útěchy a síly. Ani v době, kdy jsme odloučeni od svých drahých, nejsme sami; je stále v naší blízkosti Bůh, do jehož milosrdenství se plně odevzdáváme. Žádný člověk, ať vykoná jakoukoli práci, lidé staří, opuštění, nemocní, věznění, ani mládež a také děti nejsou nikdy osamoceni

s pokorou v srdci a modlitbou na rtech.

Vzpomínám; a nikdy nezapomenu na nemocniční pokoj, bylo nás tam šest. Každá jsme prožívala svůj úděl a nesla si svůj kříž. Paní Marta byla po velmi těžkém zákroku. Chodit nemohla. Jednou se na nás obrátila a prosila: „Děvčata, naučte mne Otčenáš a modlete se se mnou!“ Modlily jsme se společně. A tato trpitelka za několik dnů, se slovy modlitby na rtech, posílena v tichosti od nás odcházela k nebeské bráně; do milosrdné náruče Boha Otce, Syna i Ducha svatého.

Sílu modlitby dobře známe my, staří, také z válečných let. Každý týden několikrát houkaly sirény, které ohlašovaly nálety. Tentokrát, ještě jako malé děti, jsme spěchaly s rodiči, babičkami a dědečkem do krytu. Sklep byl náš úkryt před hrůzou leteckých útoků. V těchto temných a studených prostorách, za svitu baterek a někdy mihotavého plaménku

svíčky, zněly modlitby vroucí a prosebné. Naši dětskou úzkost a strach v nevládném prostředí zmírnily naše milované babičky, které tiše zpívaly mariánské písně; vzpomínám Královno míru ... Tisíckrát pozdravujeme Tebe ... K nebesům dnes zalet' písni ... Chválu vzdejme ... a jiné. Pán Ježíš, Panna Maria a všichni naši světci a světice nás neopustili v těchto zlých dobách a naše prosby byly vyslyšeny. Už od dětských let patří modlitba k našemu životu. Je to kompas, který nám ukazuje správný směr k cíli! V dnešním uspěchaném světě je nutné se umět ztišit k modlitbě a s pokorou prosit o milosrdenství Boží. Proto je na nás rodičích a prarodičích, abychom na naše děti působili laskavě, trpělivě i příkladně a naučili je pěkně, zbožně se modlit. Ani ony nezůstanou v životě osamoceny, což jim všem upřímně přejeme!

„Nezáleží na tom, kolik čeho máme, ale na tom, zdali z toho, co máme, umíme dávat jiným.“

„Královno míru - oroduj za nás!“

Všem žákům i studentům ze srdce přeje šťastné vykročení do druhého pololetí a Boží ochranu pro každý den

Éterem prosákla „tajná“ informace o tom, že se v Třešti chystá nějaké setkání se zvláštním názvem. Na několik otázek, souvisejících s tímto setkáním, jsme se zeptali Jana Balíka, ředitele Sekce pro mládež ČBK.

Jendo, můžeš nám hned na začátku vysvětlit, co/kdo je to „animátor“?

Tím divným slovem animátor označujeme obecně člověka, který v nějaké skupině lidí zastává roli jistého moderátora nebo „odušovňovatele“. Není to šéf, ale jeden z nich, který zvlášť přijal zodpovědnost za kvalitu společenství a aktivně pro to něco dělá.

Pro koho je vlastně akce určena a jaký má cíl?

Cílem setkání je pomoci mladým lidem, kteří ve farnostech, školách atd. pracují s mladými lidmi nebo se na tuto službu připravují. Týden nabízí velice širokou nabídku osobního rozvoje. Od duchovních otázek až k nabídce metodiky práce.

Kdy se setkání uskuteční?

Od večera v neděli 17. srpna 2003 do sobotního oběda 23. srpna 2003.

Kolik se odhaduje účastníků?

Když zvážíme, s kolika animátory máme kontakt a kolik animátorů přichází na diecézní kurzy, které jsou pro ně určeny, tak si myslíme, že nás bude přes 400.

Toto setkání se uskuteční poprvé?

V minulých letech se již taková setkání konala. V roce 1993 v Polsku v Olsztynie, pak spolu s diecézí Lugano v roce 1995 v Bláhové u Bratislavy a v roce 1996 v Rychnově nad Kněžnou. Poslední setkání animátorů mládeže se odehrálo ve Světlé nad Sázavou o prázdninách roku 1998. Kromě Olsztyna se jako hlavní přednášející zúčastnil Mons. Renato Boccardo, který měl na starosti Sekci mládeže na Papežské radě pro laiky. V současné době organizuje papežovy zahraniční cesty a je prakticky neustále vedle něj jako jeho ceremoniář.

Kromě Světlé se jednalo o setkání s mezinárodní účastí.

Kdo bude mít setkání na starost?

Pořadatelem akce je Sekce pro mládež ČBK a Asociace křesťanských sdružení mládeže (AKSM)

Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel.: 220 181 753, e-mail: mladez@cirkev.cz, www.signaly.cz

Jak je možné se přihlásit?

Vyplněnou přihlášku zašlete poštou na své diecézní centrum pro mládež.

Na co se mohou účastníci těšit?

Program bude velmi rozmanitý a nabídne jistě každému to, co pro svůj osobní rozvoj potřebuje. Ve zkratce to můžeme vyjádřit takto:

- osobní setkání s biskupy

- navázání nových přátelství
- inspirace - jak to dělají jinde
- společná modlitba
- prohloubení v duchovním životě
- nové dovednosti pro život ve společenství
- společná zábava

Dopoledne budou věnována přednáškám, které pomohou vstoupit do hloubky Písma svatého. Následovat bude svědectví o praktickém životě ze Slova Božího. Třetí dopolední část bude věnována diskusi mezi účastníky v malých skupinkách.

Odpoledne bude nabízeno mnoho pracovních skupin. Půjde o témata od pedagogické metodiky, přes práci s Písmem, po nejrozmanitější oblasti, které mladé lidi zajímají. Pochopitelně se bude diskutovat o partnerských vztazích, o snoubenectví a manželství apod. Nevyhneme se ani tématům ožehavým jako je homosexualita, biotika atd.

Středeční odpoledne bude vyhrazeno pro výlety do okolí.

Na jaké hosty se v Třešti můžeme těšit?

HLAVNÍM PŘEDNÁŠEJÍCÍM bude Mons. Jiří Paďour a Mons. Karel Herbst a přijedou prakticky i všichni ostatní biskupové. Mezi lektory ODPOLEDNÍCH SKUPINEK najdeme např:

- manželé Hana a Petr Imlaufovi – *příprava na manželství*
- MUDr. Marie Fridrichová – *pracuje v Diecézním centru pro rodinu Ostravsko – Opavské diecéze*
- manželé Kateřina a Radim Ucháčovi – *Hnutí pro život*
- manželé Prentisovi – *vedou Ligu párů (příprava na manželství a přirozené plánování rodičovství)*
- P.Josef Havelka – *spirituál Petrína a Bigy v Brně*
- P.Miroslav Šimáček – *biskupský vikář pro pastorační litoměřické diecéze*
- Mgr. Jan Čapek – *školitel managementu*

- MUDr. Vladimír Říha – *poslanec parlamentu*
- Prof. Jan Sokol – *vede Fakultu humanitních studií*
- Doc. Petr Hach – *1. lékařská fakulta*
- P. Martin Holík – *ředitel Radia Proglas*
- P. Karel Moravec – *biskupský vikář pro pastorační hradecké diecéze*
- Jana Plátová – *specialistka na literaturu prvních křesťanských staletí*

Jak může naše farnost pomoci v přípravě a průběhu, aby toto setkání bylo přínosem?

Byli bychom rádi, kdyby alespoň někteří mladí a zvláště naši hosté mohli spát po rodinách. Kdo je ochotný svůj dům otevřít, může se nahlásit u pana faráře. Další možností je sponzorství. A to jak finanční, tak třeba tím, že někdo např. upeče buchty a nebo nám dá tip na někoho, kdo by nám mohl pomoci.

Co může toto setkání přinést naší farnosti?

Jednak chceme připravit ve středu 20. srpna večerní setkání pro obyvatele města a veřejnosti přístupné budou i naše mše svaté s biskupy. Věřím, že pro mnoho lidí z farnosti bude naše přítomnost signálem naděje, že existují ještě mladí, kterým jde o pravé hodnoty a kteří poctivě následují Krista.

Na závěr bych chtěl poprosit o modlitbu, aby setkání provázelo Boží požehnání a ochrana a aby pro všechny účastníky znamenalo nový krok na cestě k Bohu.

Rozhovor s P. Jendou Balíkem připravil P. Roman Kubín

BILANCE 2002

Jak vypadal loňský rok v naší farnosti?
Malá statistika:

Z hlediska udělování svátostí a pastorační: Bylo uděleno 10 křtů, 8 církevních sňatků, posílení svátostí pomazání nemocných přijalo 75 našich nemocných sester a bratrů.

V loňském roce bylo 36 pohřbů. Do vyučování náboženství přichází asi 100 dětí. Vyučování zabezpečuje 6 katechetů a pan farář. Ve farnosti se schází 2 společenství manželů, jedno společenství členů komunity Emmanuel. V pátek se schází na faře společenství mladých.

Pohled zpět na AD 2002

Na svátost biřmování se začalo připravovat celkem 40 mladých.

V průběhu minulého roku bylo nabídnuto mnoho milostí pro rozvoj našeho života. Každý měl možnost načerpat. Nakolik kdo nabídky využil, musí posoudit sám.

Z hlediska finančního vypadal rok 2002 takto:

K 31.12. 2001 byl zůstatek v pokladně i na účtu 55. 666,53 Kč.

V roce 2002 jsme vybrali při sbírkách 332. 380,34 Kč (z nich bylo 117. 963 Kč předáno pro určené účely: misie, Charita, bohoslovci, halář sv. Petra, potřeby diecéze, zdravotnictví, vybavení kaple v nemocnici v Jihlavě, pojištění, povodně na Blanensku a druhé v srpnu v Čechách, biblické dílo). Další příjmy (převážně dary) činily 61. 022,65 Kč

Příjmy celkem činily 393. 402,99 Kč.

Výdaje:

Namátkou některé z nich - bohoslužebné výdaje 4. 690,- Kč, režijní 50. 272,30 Kč, opravy 324. 747,20 Kč. Z toho: nejvíce stála hrubá stavba přístavby sociálního zařízení u kostela sv. Kateřiny 297. 152 Kč. V této částce není započítáno mnoho hodin vaší práce na základech, na přípravě trámů na krovy, na vnitřních omítkách, podlahách, sádrokartonech a mnoha dalších sponzorských pracích. U některých z Vás se jednalo o časté odpolední práce nebo celé „pracovní“ soboty.

Výdaje celkem činily 499. 313,60 Kč.

K 31.12. 2001 byl zůstatek 6. 755,92 Kč. Zbývá však ještě zaplatit půjčku 57. 000 Kč od farnosti Růžená.

Dále farní Charita uspořádala pohotově sbírku na pomoc postiženým povodněmi. Při ní se vybralo 136. 971 Kč, které jsme při oslavách 31.srpna předali panu biskupovi pro postižené v Přešticích a okolí.

Chtěl bych v tomto ohlédnutí poděkovat všem, kteří se jakýmkoli způsobem podíleli na životě farnosti. Teď bych mohl vyjmenovávat (vypisovat) Vaše jména, ale nebudu to dělat. Víím, že je množství vás, co se podíleli na chodu farnosti (duchovní i materiální podpora). Všem Vám upřímně Pán Bůh zaplať.

Kéž Vám Pán odplatí ve své štědrosti a ať Vám žehná.

P. Roman Kubín

Znáte příběh o Poslední večeři Páně Leonarda da Vinciho?

Slavné obrazy velkých mistrů zdobí sbírky světových galerií a v kopiích přinášejí tajemnou krásu palety a štětců, prózu dlouhých hodin a bezesných nocí, bohatství ducha a dovednosti rukou i do nejprostších domků. Každý z nich má stejně jako jejich tvůrce svoji historii. Avšak ne každý malíř dokázal namíchat do barev dech věčného života a štětce vést tahem nesmrtnosti. Mezi ty, kterým se to podařilo, patří malíř Leonardo da Vinci.

Jedním z jeho nejslavnějších obrazů je Poslední večeře Páně, který provází zajímavý a poučný příběh, jako přesvědčivé svědectví o věčném boji dobra se zlem a jejich neustálých vzájemných proměnách.

Když se Leonardo da Vinci rozhodl, že obraz namaluje, hledal nejprve model, podle něhož by vytvořil Krista. Stovky mužů přicházeli a nabízeli své tváře v oči mistra, který toužil nalézt obličej Kristovy krásy a ušlechtilosti. Po dlouhých týdnech usilovného hledání našel konečně vhodný model. Šest měsíců kreslil da Vinci hlavní osobu svého obrazu. V průběhu dalších šesti let našel postupně jedenáct mužů, kteří vytvořili vzor pro zobrazení jedenácti apoštolů. Jen jedno místo zůstalo prázdné, místo pro tvář Jidáše. Opět dlouhé týdny pátral po muži s tváří poznamenanou kletbou pokrytectví, podvodu a zločinu, s obličejem, který by představoval povahu schopnou zradit nejlepšího přítele.

Po mnoha bezvysledných pokusech nalézt jej, se da Vinci dozvěděl, že v Římě byl odsouzen mnohonásobný zločinec k trestu smrti. Mistr

hned odjel do Říma a vyhledal vězení, v němž se onen muž našel. Když ho vedli na nádvoří a sluneční paprsky se zabodly do jeho tváře, poznal da Vinci, že našel poslední model svého obrazu. Dlouhé, rozčuchané vlasy pokrývaly trestancova ramena a hřích se zločinem vepsaly do jeho tváře hluboké jizvy nenávisti, zbabělosti a hrůzy. Šest týdnů maloval da Vinci třináctou postavu Poslední večeře. Když obraz dokončil a strážníci odváděli odsouzence naposledy, otočil se a zvolal: „Pane da Vinci, vy mě neznáte? Vy opravdu nevíte, kdo jsem?“ „Ne, nikdy v životě jsem vás neviděl,“ odpověděl mistr. Tázavý pohled trestancových očí spadl do prahu nádvoří. Pak se ještě jednou obrátil, pohlédl na dokončený obraz a rozpraskané rty zašeptaly: „Vždyť podle mne jste před šesti lety maloval Krista!“

To vše způsobil hřích - těžký hřích!

Také na vás, jako na mne zapůsobil tento příběh? Právě v postní době a ve Svatém týdnu, kdy si připomínáme Kristovy poslední chvíle s apoštoly, především v jeruzalémském večeřadle, smrt na kříži a zmrtvýchvstání, je to důvod k zamyšlení. V postní době se setkáváme často s výzvami k obrácení a změně života. Tato doba, kdy se církve připravuje na slavení Velikonoc, nás k tomu vybízí. „Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha ...“ (Řím 8,28).

Pokojné a pozeňané Velikonocí čtenářům „Věžníku“ upřímně přeje

DUCHOVNÍ VÍKEND

My, kteří chodíme na přípravu na svátost biřmování, jsme se zúčastnili víkendu v nedaleké Osové Bitýšce. A s průběhem tohoto víkendu Vás chci seznámit.

Je pátek 16.30 hodin dne 31.1.2003, kdy se skupina 37 účastníků schází u dolního kostela a objednaný autobus nás odváží až na místo. Dobře naladěná a nabalená mládež si krátí hodinovou cestu povídáním a zpěvem. V 17.30 hodin jsme dorazili na faru, kde nás uvítal místní pan farář Václav Knotek. Ukázal nám pokoje a seznámil nás s nejbližším programem. Ubytování bylo pěkné - v rekonstruované faře. Pokoje byly obloženy dřevem, cca pro 12 lidí. Na každém patře byla WC a koupelna.

Potom jsme šli na mši svatou, kterou sloužil místní pan farář. Byla jenom pro nás, neboť místní už mši svatou měli. K večeri byly vlastní zásoby z domova. Po večeri byl společný program - vzájemné představování a vyjádření svého názoru na téma: Co je pro nás víra? Co je biřmování a co od něj očekáváme?... atd. Po tomto programu byla krátká adorace v místní kapli, která byla moc hezká. Večer byl náročný na soustředění a vyjádření svého „já“, a tak kolem 23. hodiny jsme šli spát.

Druhý den, v sobotu, jsme vstávali docela brzo - v 7.15 hodin. Ranní mše svatá byla v 8.00 hodin, byli jsme tam opět skoro sami, jen se k nám přidali 4 místní občané. Mši svatou sloužil místní kaplan Pavel. Po snídani byl dopolední program s naším panem farářem. Úkolem bylo znázornit v podobě koláže svůj dosavadní život (co jsme dosud prožili, naše sny, touhy, starosti). Potom jsme koláže rozebírali. Kolem 12.30 pak proběhla tichá patnáctiminutová adorace. V jednu hodinu byl oběd, který pro nás všechny uvařila kamarádka Klára Chalupová, která byla pro tento

víkend naše kuchařka. Touto cestou bychom jí chtěli poděkovat za její kuchařské umění, neboť není snadné uvařit pro 40 lidí. Takže, Kláro, díky!!!!

Po obědě byla půlhodinová relaxace. Čas od 14.00 do 16.00 hodin jsme mohli využít k vycházce do okolí, hrály se různé hry na místním zamrzlém rybníku. Kolem 17. hodiny nás čekal

další program v podobě přednášky a besedy, kterou vedli manželé Leitkepovi - byla o mezilidských vztazích a trvala asi hodinu. Při další akci s názvem - Putování za misijním křížem - se k nám přidala i místní mládež. Při modlitbě sv. růžence a zpěvu jsme putovali ke třem křížům po Osové Bytýšce. Celí vymrzlí jsme se vrátili zpět na faru, kde již byla připravena večeře a večerní program. Při

něm jsme hráli zajímavé a zábavné hry, které určitě pobavily a zaujaly všechny zúčastněné. Opět byla krátká tichá večerní adorace v kapli, po které jsme si popřáli už jen dobrou noc.

A je tady poslední den! V 7.45 hodin jsme se probudili za zpěvu místního budíčku (z kazeťáku) do slunné neděle. Po ranní hygieně jsme se vydali na mši svatou, kde nás čekal zaplněný kostel. Potom byla společná snídaně, po níž se balilo a uklízela celá fara. Nakonec bylo zhodnocení celého víkendu. Za poledne jsme měli odjízdní domů, ale objednaný autobus nikde, měl půlhodinové zpoždění! Ale i přesto jsme se v dobré náladě vraceli domů.

A hodnocení? Podle mého názoru bych některé akce kvůli jejich obtížnosti a náročnosti prohodila, ale jinak jsme poznali lépe své kamarády, duchovně se obnovili a upevnili si svůj vztah k Bohu. To je vše, co Vám chci sdělit.

BIŘMO *duchovní víkend*

Hrad Křivoklát

Přijali jsme pozvání státních hradů Křivoklátska a Správy hradu Křivoklát a jeli jsme z betlé mářským-řezbářským kroužkem na 7. ročník Křivořezání. Vyrázili jsme v pátek 2.8.2002 v poledne vlakem přes Jihlavu, kde jsme se sešli s vedoucím Pavlem, dále přes Kolín, Prahu a po delším cestování a zpoždění jsme dorazili do městečka Křivoklát. Byl už večer, když jsme šli vzhůru do hradu. V areálu bylo ticho. Chlapci se uložili do spacích pytlů na kryté divadelní podium se střechem, protože bylo i v noci horko. Mně ochotný pan kastelán určil pokoj na hradě v 1. poschodí, odkud byl pěkný výhled do údolí. V sobotu ráno 3.8. jsem si časně prohlédla celý areál nádvoří, kde mnozí v budovách ještě dospávali (i naši hoši), a po snídani, jež byla v jídelně, určené jen pro řezbáře, jsme si za doprovodu pana Františka Valeny prohlédli nejprve část hradu, kde je na bývalé sýpce umístěn pěkný betlém (ve velkém selském voze s 30 cm vysokými figurkami a který řezbáři - dobrovolníci - stále rozšiřují a doplňují s tím, že to bude započaté společné dílo účastníků řezbářských sympozií: „Křivořezání na hradě Křivoklátě“). V tomto sále s původní dřevěnou podlahou ze širokých prken celkem zachovalých je vystaveno mnoho dalších řezbářských děl a prací v různých velikostech a v různých pojetích. Vše se těší velkému zájmu všech profesionálních řezbářů i laiků. Jako první jsme šli potom k prohlídce hradu s průvodkyní, a to již přicházeli další návštěvníci. I tam bylo vše zají-

mavé. Vždyť naše historické poklady jsou stále ještě málo - zvláště mladými - oceněné. Viděli jsme zachovalé i méně zachovalé sály bývalých pánů majitelů hradu. Asi po hodinové prohlídce tohoto pěkného hradu (ani jsme nevěděli, že je tak rozsáhlý) - to bylo pro chlapce betlé mářského kroužku překvapením - již čekalo další množství návštěvníků a ti se střídali v prohlídkách po celý den ...

V obydlených místnostech přízemí hradu i na nádvoří bylo mnoho prodejních stánků. Pěkné, zajímavé muzeum, svíčkárna, starožitnosti, výstava historických bicyklů (kol), výstava a prodej našich i bulharských vín, bylinková zahrada, čajovna ... V hradu bývají také svatby, jednu jsme také odpoledne viděli. Večer bylo opékání a občerstvení s nápoji i pivem. Velmi pěknou prodejní místnost a dílnu mají manželé Slavíkoví v bráně hradu. Paní mi sdělila - při představení, že jsme z Třeště - že chodila několik let u nás do školy, bydlela s rodiči na bývalé panské pile, spolu jsme hodně vzpomínali na mrtvé a dobré učitele. Pochází ze Slovácka a pak odešla studovat „dřevo - kámen“ a u lehčího „dřeva“ zůstala a vyřezává hlavně reliéfy světců, jež hlavně mládež těžce poznává, jak mi sdělovala. Její manžel, za velkého zájmu, vyřezává různé drobnosti a používá různých druhů dřev. Má při tom vtipné komentáře - jak k práci, tak k zákazníkům. Na hradě bývají celoročně. Slíbili jsme si, že se ještě někdy sejdem - možná, že uskuteční návštěvu našich betlé-

mů. Na nádvoří je vystaven rozpracovaný dřevěný most z kvádrů pro sousední hrad Krakovec. Celá konstrukce mostu je tvořena dobrovolnými řezbáři - tesaři - dle původního vzoru. Je obdivuhodné jejich nadšení pro tak náročnou a těžkou práci. Plánují každoroční pokračování.

Za teplého dusného dne naši chlapci vyřezávali své figurky. Po chvilkách - a upozornění vedoucího Pavla - se dotazovali zkušených řezbářů (hlavně z Čech) na jejich práci, prohlíželi si vše, co je zajímalo u nově navázaných přátel a přítelkyň... Obdivovali jsme dívky a ženy řezbářky, jež tak pěkně tvořily. S některými jsme se již znali z „Dřevořezání v Třešti“. Vše se dělo uprostřed nádvoří ve stínu mohutných stromů a krytých stánků.

Po dobrém obědě ve stylové jídelně, kde naši chlapci - po vyzvání vedoucího Pavla - pomáhali mladé paní při podávání oběda a úklidu po něm, pokračovali ve vyřezávání. Známi řezbáři, v čele s panem Františkem Valenou, dodělávali - za velkého zájmu mnohých - velké loutky pro připravované nedělní divadlo.

Večer pak byl ohňový rituál se zapálenými třemi „těly“ kmenů stromů, což sledovaly i děti dlouho po 22. hodině. Mě se to zdálo dost „divoké“ - včetně pekla, které tam autor různě zdůrazňoval. (V neděli jsem se ho ptala, jestli mu nebylo líto těch - i když dutých - stromů, z kterých po ránu shraboval do kompostu už jen oharky. Řekl, že je měl od dřevorubců a že už byly napadené, vyřazené.)

V neděli po snídani bylo celkové hodnocení „Křivořezání“ a rozloučení, při němž pan kastelán děkoval všem, kteří jakýmkoli způsobem pomohli. Také jsem sdělila, že mi způsobilo radost, že je na hradě v těchto dnech vše jak vystavené, tak i prodejné.

V 10,30 byla v nedalekém kostele nedělní mše svatá. V celém krásném kostele převládají dřevořezaná díla. Zdejší kněz, působí zde již 30 let a má na starosti velké okolí (jako u nás), nám řekl, že se lidé pomalu probouzejí z těžké doby komunismu.

Po obědě jsme se sbalili a odešli zhlédnout loutkovou hru „Posvícení v Hudlicích“. Byla to původní vlastenecká hra s právě novými vyřezá-

nými loutkami přítomných řezbářů. Veselá hra je původní a pojednává o tom, kterak Oldřich, kníže český, před nástrahami proradných Vršovců zachráněn byl. Obdivovala jsem technické vybavení, reproduktory, které byly postaveny za sedadly diváků. Též jsem obdivovala ty, kteří loutky vedli.

A pak již následovalo naše krátké rozloučení.

Těšilo mě, že pan Valena a jeho rodina nám věnovali svůj čas a něco sdělili o sobě i některých plánech do budoucnosti a dalším setkávání i u nás (přijeli v lednu k našim betlémům).

Hoši byli rádi, že se mohli vykoupat a že se osvěžili v řece Berounce.

Při cestě na nádraží z kopce, kolem vzrostlých vzácných stromů, které jsme obdivovali - měli naši chlapci mnoho povídání a výtávání - plni dojmů, a byli ukázněnější, než při cestě tam, kdy ve vlaku také hráli karty ... Se staršími spolucestujícími jsem si ve vlaku povídala o tom, co bylo vidět za jízdy z oken vagónu a to už se řeka Berounka začínala hodně vlnit, neboť již přšelo. Cesta rychle ubíhala. Pohodlně jsme jeli a obdivovali - například majestát hradu Karlštejna. Kluci již nebyli tak „rozmlsaní“ jídlem a pitím z domova, nyní jim stačila pitná voda. Po Kolíně, Jihlavě i Kostelci jsme dobře dojeli na třešťskou zastávku, domů, kam se již hoši těšili a byli očekávání. K mé radosti a jistě i vedoucího Pavla - s povděkem, že nám věnoval chvíle své pracovní dovolené - jsme se dohodli, že ONI pojedou za rok zase a to na celý týden (na kolech?), bude-li opět „Křivořezání“. Nadšení u nich nepřestávalo, i když bylo 21 hodin a neděle večer.

Hned v pondělí ráno - po dešti - přijeli chlapci k mému překvapení za mnou k nám, mě krátce navštívit s tím, že musí doma pomáhat a také vyřezávat.

- *Lidmila Vokřínková* -
redakčně upraveno

[ADRENALIN]

Slovo adrenalin se nám vedle dalších módních výrazů dostává do běžné slovní zásoby. Dost často okolo sebe slyšíme poznámky o situacích, jež dotyčným „zvedly adrenalin“, ale setkáme se i s těmi, kteří příležitost ke „zvednutí adrenalinu“ vyhledávají.

Dle slovníku cizích slov je adrenalin hormon dřeně nadledvinek. Pro nás „laiky“ je toto vysvětlení dosti všeobecné a rozhodně se z něj nedozvíme, zda je dobré adrenalin zvyšovat. Je ovšem módním hitem být „in“, abych nebyl „out“!

V televizi, rádiu, v novinách, dokonce i v našem kině se setkáte s adrenalinovými sporty. Jsou to např. potápění, horolezectví, létání, bungee jumping ... Jestli jsem to tedy pochopila, jde o činnosti tak říkajíc „na hraně“, protože balančuji nad propastí smrti. Adrenalin mi tedy zvedá vědomí, že dělám něco opravdu nebezpečného a sáhnu si při tom tak říkajíc „na dno“. Jestliže vyvážnu živý, cítím se „OK“ a vlastně jsem „provětral adrenalin“. Já osobně zatím nedokážu pochopit pohnutky, které k těmto sportům vedou, ale shlížím k lidem, kteří např. zdolají osmitisícový vrchol, s tichým obdivem. Na druhou stranu ale necítím potřebu hladinu adrenalinu si zvyšovat. Nepotřebuji se potápět, skákat na gumě... Čas-

to stav zvýšení adrenalinu prožiji v zaměstnání (jestli je to tedy ten stav, kdy to ve vás uvnitř vře) a jsem ráda, když se hladina dostane do normálu. (Snad jsem se tímto průměrem nedotkla všech vyznavačů adrenalinových sportů.)

K přemýšlení nad popularitou adrenalinu mě ale přivedlo dosti zvrhlé konstatování jednoho mladého muže, jehož názor jsem měla možnost vyslechnout prostřednictvím televizní reportáže, v níž se zcela veřejně holedbal tím, že on si zvyšuje adrenalin vztahem s mužem HIV pozitivním. Kdyby prý chtěl něco klidnějšího, hrál by šachy!

Nevím až kam nás zavede touha po tom, abychom byli módní, dokázali něčím šokovat a posunuli tak hranice morálky. Snad to nebude znít příliš povýšeně, když řeknu, že je mi toho člověka líto.

Závidím ...

... ne však tak, jak o této nectnosti zpívá paní Urbánková: ... závidím řekám ... závidím růžím ... závidím včelám, modrému mráčku volnost závidím, závidím stromům, že mohou kvést ... Avšak závidím naší spolupatronce Evropy a spoluochránkyni naší farnosti - svaté Kateřině Sienské. Je o ní známo, že diktovala dopisy také papežům, které usmiřovala, což se jí s pomocí Boží po delším úsilí podařilo. Této světici adresáti odepisovali - nebo se jejími radami řídili ... (svolávali sněmy, koncily ...). Na rozdíl od této svaté ženy mívám tu zkušenost, že ačkoli si vyprošuji odpověď, některé mé dopisy zůstávají delší čas nezodpovězeny, a to i mimo naše město, i když přiložím obálku na odpověď (což také činila spisovatelka Marie Holková). Několik mých dobrých známých na můj dotaz, proč neposlali odpověď a neodpovídají, proneslo to hrozné slovo: „Jsem nepsavec.“ (Možná nespavec?!) Ve škole jsme se učili, že na úřední a soukromé dopisy se má odpovědět do 14-ti dnů, nejpozději.

Zvykla jsem si čekat na odpověď na dosti důležité záležitosti, ale odepsat je slušnost a povinnost (zodpovědnost, která se nyní tak zdů-

razňuje) a každý, i mimo vážné důvody, jako je nemoc, může napsat, zvláště když pisatel čeká. Někdo by rád psal, neslouží mu však zrak, ruka! Ostatně Bible jsou také dopisy, dopisy psané Bohem. A čtou je všichni křesťané? A jak by jim byly platné v životě! Kdy se probudí? Odpoví?! Nám tedy nezbývá než odpouštět, promíjet a nehřešit těžkým hříchem, jako je závist. Ta je známa u mnoha lidí na světě, i u křesťanů, kde působí zlo, ale nejvíce je jí prý v české povaze.

Modleme se, aby nás Pán chránil, abychom nepodléhali, ale pevně, statečně udělali „čáru přes rozpočet“ dalšímu těžkému hříchu – lenosti, aby s námi tyto hříchy už nebyly!

Panno Maria, Pomocnice křesťanů, pomoz!

Lidmila Vokřínková

P.S.: Jinak je to s dopisy anonymními, ty patří do koše! Avšak odhazovat dopisy, které jsou psány s láskou, nebo aspoň lidem, jež s námi sdílí starosti a mají společné cíle, to je trestuhodné ... Anebo čekání a naděje přinesou růže?

Vzpomínka na Vánoce

Loňské vánoční svátky jsem trávil u mých příbuzných v Čelákovcích (okr. Praha - východ). Toto město leží na levém břehu Labe a má cca. 10.500 obyvatel. Městem je od roku 1547 a v 16. století bylo střediskem českých bratří. Průmysl je zde strojírenský, potravinářský a především hutnický. To jen tak v krátkosti na dokreslení, jakou má toto město historii a jak je tomu dnes.

O čem se však chci zmínit, je toto. Nachází se zde krásný románský kostel (ze začátku 13. století), kam jsme chodili na vánoční bohoslužby. Kostel byl i o tak velkých svátcích poloprázdný a ve všedních dnech takřka prázdný. Slouží zde místní pan děkan a má dva ministranty (chlapci - dvojčata), více ministrantů jsem nikdy neviděl. Kostel je temný, studený, bez mikrofonů a tím více na mne tato atmosféra dolehla a vedla mne

k zamyšlení. Jak se slouží panu děkanovi v takřka prázdném kostele? Jaká je zde víra, kde jsou věřící? Je jich tak málo, či ostatní jsou jen „matrikoví“?

A tak jsem se opět rád vrátil do našich dvou kostelů. Jsme dostatečně vděční Pánu, že zde máme pana faráře? Že zde máme takřka denně mši svatou? Že zde máme jeden z kostelů opravený a elektricky vyhříváný? Že na počet obyvatel jsou kostely dosti navštěvovány?

Pamatujme ve svých modlitbách na hojná kněžská povolání, modleme se za neobsazené farnosti v naší vlasti a za obětavé kněze, kteří slouží Pánu ve farnostech, kde víra skomírá. Sv. Václave, vévodo české země, oroduj za nás!

Začalo to v neděli 9. února 2003 kolem poledne na třeštské benzínce. Tankovali jsme benzín a v tom jsme ho uviděli. Byl to sám známý místní populární chirurg (MUDr. Rohovský). „*Maminko, neštvte mě, nebo na Vás zavolám doktora!*“ Okamžitě jsme věděli, že je to znamení. A bylo...

A valíme si to naší šipečkou do Vesmíru (Diecézní centrum života mládeže v Orlických horách). „*Nezastavujem, máme zpoždění, vystou-*

píte si áááž ve Volyni!“ Když jsme vjeli do hor, naše šipečka se samou radostí otočila o 360°, což bylo další znamení – nasadit řetězy! A pak už jen cedule: *Vítá Vás Vesmír. Tam nás uvítal vysoký šlachovitý horal (slovenský chalan) a pravil: Volajte Petra!*

„*Už k Vám přijeli ty luft'áci z Prahy?*“ A fakt jo, bylo jich tam spousta a ještě víc. Celi nedočkaví jsme hned vyrazili na večerní lyžování. A tam se to zlomilo (zatím jen lyže). Hned jsme si vzpomněli na znamení s doktorem.

Dali jsme peníze dohromady a šli koupit nové. „*Acht –vosm, to já moc dobře vím od Růženy z prasečáku! My nejsme to.... jak se to řekne, žádný unterwassermani!*“ Stály pouhých 800,- Kč. Mírně rozladěni jsme usínali, doufajíc, že jsme si všechnu smůlu již vybrali.

A nastalo ráno, den druhý. „*Dobré ráno, paní Škopková! Fujtajksl, to jsem se lekla.*“ Do nosu nás uhočila nepříjemná vůně. O několik minut později jsme zjistili, že na akumuláčkách shořely naše čepice a rukavice...

Po snídani jsme se rozhodli, že pojedeme lyžovat, avšak... „*Copak Vašíku, nejede, nejede?*“ Pan farář nás musel roztáhnout svým teréňákem a hurá na svah! Citát: „*Ale je krásně!*“ Lyžování bylo super.

A bylo ráno, den třetí = podle pověr den

kritický. Pro nás ale ne. Pan doktor se ozval o den později. Sluníčko svítalo a tak se konala velká opalovačka.

A bylo ráno, den čtvrtý. Na lyžích jsme již neměli konkurenci a tak jsme si půjčili snowboard a bigfoody. V tomto jsme se trošičku přecenili a konkurenci jsme přece jen měli.

Teď přišla doktorova chvíle. My na vleku, Honza pod mezí... „*Jestli hledáte doktora, tak jel před chvílí do Bavorova.*“

A bylo ráno, den pátý. Vzhledem k včerejšímu incidentu jsme na sjezdovku šli už jen tři. Únava se dostavila, ale snažili jsme se! Po návratu ze svahu nás uvítal náš čtvrtý člen s ortézou. Po večeri jsme se rozhodli, že se trošku zkulturníme a vyrazili jsme do kina

do nedalekého města. I kino se neslo v drsném duchu hor – všude zima a zvuk se občas zapomněl. „*Děkujeme našim ženám za kulturní vložku.*“

A bylo ráno, den šestý. Dnes jsme naposledy vyrazili na pořádnou lyžovačku. Pochopitelně zase jen ve třech. Parádně jsme si to užili! Večer jsme to šli oslavit (už všichni čtyři) jedním... pohárem. Pohár byl dobrý, ale kolem půlnoci jsme ještě zakrojili naše železné zásoby z domova (klobásky a salám).

A bylo ráno, den sedmý a den poslední. Po snídani jsme se sbalili, zaplatili a odjeli. Tedy chtěli odjet. „*Paní, chceš roztlačit?*“ Šipečka opět nejela. Ten vysoký šlachovitý horal, který nás přivítal, nás i vyprovázel (roztlačoval). Šipečka si dala říct a bez větších problémů nás dovezla zpátky na Vysočinu. A tady náš příběh končí. Ale je tu krásně!!!

*Katr - Marek Bambula   Íťa - Jitka Mezerová
Johny - Jan Šindler   Nataly - Petra Hronová*

Františku, večer je muzika, nezapomněl jsi ?!!

Rok se s rokem sešel a čas bálů a onoho vznešeného „plesání“ je opět tady. Pokusím se Vám vylíčit, co se od loňského roku změnilo... (a že ty změny opravdu nastaly!)

Na první ples „této sezóny“ jsem se vydala spolu s ostatními do našeho kulturního domu – jmenoval se Vánoční. S Vánoce mi ho spojoval pouze název, datum a vánoční strom u výčepu. Roky předešlé bývalo „narváno“, ale ty časy už dávno minuly. Postrádala jsem tam jakousi plesající atmosféru, kterou dotváří samozřejmě dobrá kapela. (Každý nechť si tento pojem vyloží po svém.) Ples jsem přežila bez újmy na zdraví, ale příští rok se nejdříve podívám, kdo bude k onomu tanci a poslechu vyhrávat.

Druhý ples byl týden nato – jmenoval se: „Ples křesťanské nejenom mládeže“ a byl v Sedlejšově. Pěkný název, že... ? Již několik let se ho účastním jako onen „dobrovolný brigádník barman“. Plesu samozřejmě předcházelo několik hodin „tvrdé“ práce, stejně jako po jeho skončení (to si jistě dovedete představit). Ples jsme až doposud pořádali s telečskými „ještě mladými“, ale rozhodli jsme se, že to zřejmě vezmeme napřesrok do svých rukou. A už teď se můžete těšit na rok 2004 !!!

Z pohledu barmana byly „záběry“ na některé konzumenty dosti zajímavé, mnohdy až odpudivé. Ale hlavně že se nám plnilo šuplátko! Až by člověk nevěřil, kolik jsou lidi schopni utratit na jednom takovém plese.

V pořadí třetím plesem byl Hokejový ples v Třešti. Vstupné bylo velice lákavé – pouhých 30 Kč – za což již vstupenku málokde pořídíte. Pozvány byly dvě kapely, z čehož jedna „ne-

známá“ a jedna „místní tradiční“. Ale když ona „neznámá“ spustila, nastal takový ram-bajs, že nebylo slova slyšet !!! Pán Bůh zaplať za kapelu již předem osvědčenou, která hrála kultivovaně.

Nikdo z nás ale netušil, co nás čeká o půlnoci... Doprostřed sálu přinesli židli a začaly se dít neuvěřitelné věci... Někteří z nás očekávali předtančení – ale to byl omyl!!! Objevila se vysoká štíhlá děva v kabátě a klobouku, začala tančit a odhazovala při tom jednotlivé svršky, až se ocitla docela v rouše Evině. Po jejím uměleckém vystoupení následovalo totéž v mužském provedení. Nazvala bych to SODOMA – GOMORA ! Mnozí to považovali za vrchol umění, přioopilé to rozvášnilo, jiní to nevěřicně sledovali – mě to pohoršilo. Taková vystoupení jsou dnes již běžnou součástí diskoték, ale na plese jsem za svůj život nic podobného nezažila. S klesající morálkou klesá též i úroveň našich plesů – bohužel! Otrávil mě to natolik, že jsem musela odejít domů.

Dalším plesem byl Lidový ples v Dačicích. Ten byl opravdu lidový – až na tu cenu vstupného (činila 100 Kč). Po Božejácích se letos slehla zem. Hlavní pan „lidový organizátor“ si mě od loňska pamatoval a neustále mi připomínal, že náš stůl bude na dobrém místě – výčep bude hned za našimi zády. Byl opravdu milý !!! (hlavně že mě letos neupozorňoval na chybějícího partnera) Dačičtí nezapomněli ani na obdarování každé dámy sličným karafiátem, který mi za dva dny uvaďl. Pánové letos neobdrželi nic. Při vstupu do sálu, který je v Dačicích opravdu krásný – i když menších rozměrů – se na nás z pódia usmívala v hojném počtu Studenská kapela. Ale ti teda uměli zahrát. Slast pro ucho i oko. Zpočátku jsem byla smířená s písněmi v rytmu lidovém, ale když spustili nářez moderních songů, leckteré srdce zajásalo! Teprve tady jsem si připadala jako na opravdovém plese! V místní kuchyňce servírovali pečenou krkovičku, jednohubky, zákusky

a na skladě byla i jedna specialita za pětáctyřicet korun – Býčí žlázy. Což ... vonělo to docela pěkně, ale bližší pohled už nebyl nic pěkného. Jeden můj kamarád se na ně tak těšil, že nejdřív musel dvě hodiny lítat po parketu, aby mu vyhládlo, a poté si šel žlázy dokonale vychutnat. Seděla jsem vedle něj a nevěřicně jsem ho pozorovala. Dovolil mi i podrobnou studii orgánu na talíři. I přes moji nedůvěru k onomu pokrmu si prý báječně pochutnal. Ten, kdo si nedopřál tuto krajevou specialitu, se nepochybně také příjemně bavil – a já můžu plesy v Dačicích jenom doporučit.

Na ples pátý jsem se už nedostala, protože mě přepadla nemoc. O tom, jaká byla zábava ve Velkém Beranově, tedy nemohu referovat.

Všem Vám přeji příjemný zbytek plesového hýření a masopustního šibřinkování (některým připomínám, že se blíží postní doba, v níž tento druh zábavy nemá místo) a mějte na paměti, že je potřeba si DOBŘE VYBRAT !!!

- JaS -

Rozepsané služby pro ministranty a ministrantky 28.2 - 27.6

skupina	jméno a příjmení		data služby					
A	Burda	Martin	10.3.	2.4.	25.4.	12.5.	4.6.	27.6.
A	Kolbová	Marie	10.3.	2.4.	25.4.	12.5.	4.6.	27.6.
A	Kolbová	Sára	10.3.	2.4.	25.4.	12.5.	4.6.	27.6.
A	Nosek	Dominik	14.3.	31.3.	23.4.	14.3.	2.6.	25.6.
A	Kubala	Pavel	14.3.	31.3.	23.4.	16.5.	2.6.	25.6.
A	Nosek	Martin	12.3.	4.4.	21.4.	14.5.	6.6.	23.6.
A	Tichánková	Pavla	12.3.	4.4.	21.4.	14.5.	6.6.	23.6.
A	Trojan	Martin	12.3.	4.4.	21.4.	14.5.	6.6.	23.6.
B	Burda	Pavel	28.2.	17.3.	9.4.	2.5.	19.5.	11.6.
B	Kokejlová	Barbora	28.2.	17.3.	9.4.	2.5.	19.5.	11.6.
B	Kokejlová	Magdaléna	28.2.	17.3.	9.4.	2.5.	19.5.	11.6.
B	Rod	Vlastimil	26.2.	21.3.	7.4.	30.4.	23.5.	9.6.
B	Svoboda	Martin	26.2.	21.3.	7.4.	30.4.	23.5.	9.6.
B	Svoboda	Vojtěch	26.2.	21.3.	7.4.	30.4.	23.5.	9.6.
B	Štrejbar	Ladislav	24.2.	19.3.	11.4.	28.4.	21.5.	13.6.
B	Štrejbarová	Marie	24.2.	19.3.	11.4.	28.4.	21.5.	13.6.
C	Kokejl	Karel	7.3.	24.3.	16.4.	9.5.	26.5.	18.6.
C	Kokejlová	Gabriela	7.3.	24.3.	16.4.	9.5.	26.5.	18.6.
C	Kubala	Petr	7.3.	24.3.	16.4.	9.5.	26.5.	18.6.
C	Kubín	Michal	5.3.	28.3.	14.4.	7.5.	30.5.	16.6.
C	Nosek	Libor	3.3.	26.3.	18.4.	5.5.	28.5.	20.6.
C	Nosek	Lukáš	5.3.	28.3.	14.4.	7.5.	30.5.	16.6.
C	Roháček	Dominik	3.3.	26.3.	18.4.	5.5.	28.5.	20.6.
C	Tichánková	Petra	3.3.	26.3.	18.4.	5.5.	28.5.	20.6.

Skupina má službu vždy po celý týden. Ministranti a ministrantky by měli chodit dle svých možností. Jeden den v týdnu připadá služba na konkrétní osobu ze skupiny a ta přijít musí. Pokud ministrant či ministrantka z vážných důvodů nemohou přijít, je třeba si za sebe domluvit náhradníka, aby na mši svaté vždy někdo byl. Prosím rodiče především menších ministrantů a ministrantek, aby jim připomněli, že mají službu.

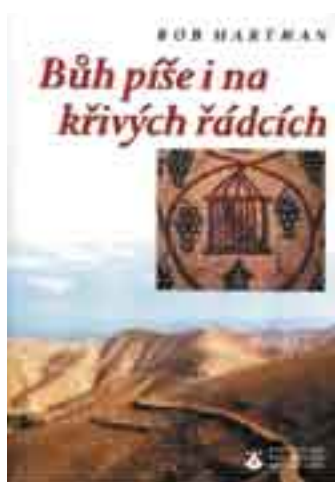
Ministrantské schůzky pro nejmenší ministranty budou: 8.3., 29.3., 12.4., 26.4.

Ministrantské schůzky ne pro ty nejmenší

Schůzky pro větší ministranty budou jednou za měsíc (první sobotu v měsíci). Jsou povinné pro školáky ZŠ. Začínáme v sobotu v 9,00 hod na faře v těchto termínech: 5.4.; 3.5.; 7.6. 2003. Návky na Velikonoce budou ohlášeny.

Setkání dětí

Setkání dětí na faře bude od 16,30 hod. v tyto pátky: 14.3.; 28.3.; 11.4.; 25.4.; 9.5.; 23.5.; 6.6.; 20. 6. Na slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova 27. 6. bude po slavnostní mši svaté pokračovat naše slavení táborákem na zakončení školního roku.

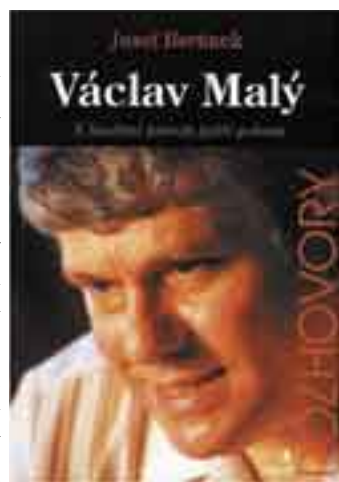
Když lidé uvažují o Bibli, většinou jim na mysl přicházejí „kladní hrdinové“. Noe se svou archou ... Daniel v jámě lvové ... Marie, Josef, Ježíš ... Ale nalezneme v ní i zlotřilce: mordýřská Jezábel, nelitostná Atalja, násilník Goliáš, nemilosrdný Herodes,

intrikář Jidáš ... Jejich osudy jsou plné napětí a dobrodružství. V těchto příbězích poznáváme provinilce, v jejichž životech došlo k něčemu, co způsobilo, že se polepšili a obrátili k lepšímu, ale i bídáky, kteří se dočkali zasloužené odplaty.

Bůh píše i na křivých řádcích

Bob Hartman

Knižní rozhovor stručně prochází mládí Václava Malého, dobu disentu (osoba nesouhlasící s režimem, stojící proti režimu v opozici) a události roku 1989. Jak Václav Malý využívá zkušenosti z tohoto období v současné době, kdy je biskupem? To se dozvíme v rozhovorech, které se též zabývají otázkou, jaká je úloha křesťanství a křesťanů ve společnosti, jedinečností křesťanství, jeho vztah k současné filozofii, genetice a lidskému svědomí, neomylnosti papeže, významu učitelského úřadu ...

Rozhovory - Václav Malý

Josef Beránek

Vám nabízí

Jak zacházet se zlým

Anselm Grűn

Mniši zakoušeli, že je cesta k Bohu provádí nejen bojem s mocnostmi temnot, ale i mocnostmi, jež je chtějí od Boha zdržet. I my na cestě k Bohu zakoušíme, že nás mnohé z toho, co chováme ve svém nitru, chce od Boha vzdálit. Neseme v sobě pudy, žádostivé tužby, přehnané potřeby, mocenské choutky, negativní city, jež

nás oslepují pro skutečnost. Máme v sobě i prudké afekty, které nás matou a zkreslují náš pohled na Boha. Člověk se nedostane k Bohu, pokud se s těmito pudy a emocemi neutká. Nelze je však potlačovat, je nutné si je přiznat a naučit se s nimi zacházet.

Ale zbav nás od zlého

Philippe Madre

S
v

a
t
é

K
a
t
e
ř
i
n
y

Philippe Madre (*1950, psychiatr, ženatý jáhen, pastýř domu Komunity Blahoslavenství ve Francii) se v této knize zabývá dávným biblickým problémem vztahu d'ábla a lidské duše. Vysvětluje poznatky, jež se týkají vlivu zlého na lidský organismus a psychiku. Dále podrobuje kritice některé orientální duchovní proudy a metody duchovního sebezdokonalování, které se u osob nepřipravených mohou stát vstupní bránou d'ábelské nákazy. Kniha je plodem zkušenosti jak osobní, tak i čerpané ze společnosti. Především však je vyznáním víry v Ježíše Krista, v Jeho vládu nade všemi mocnostmi zla. Lékem na to vše není psychoanalýza, ale upřímná křesťanská modlitba.

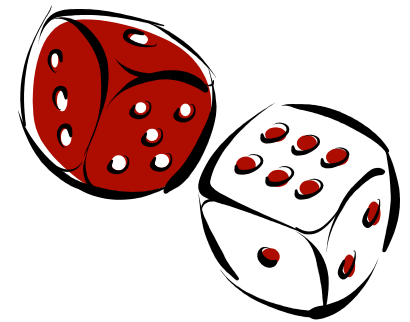
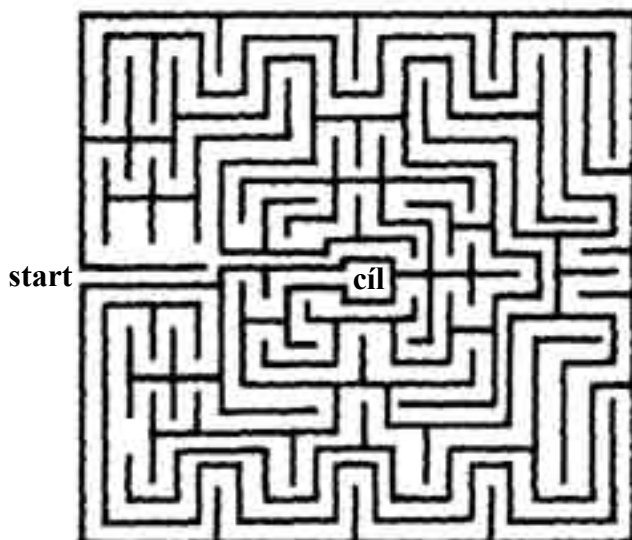
1) Soutěž

1. 2. února slavíme svátek:
  - a) Křtu Páně
  - b) Uvedení Páně do chrámu
  - c) sv. Blažeje
2. Když Josef s Marií přinesli malého Ježíše do chrámu, setkali se tam s prorokyní Annou. Tehdy jí bylo:
  - a) 84 let
  - b) 102 let
  - c) 90 let
3. Mučedník sv. Valentin žil:
  - a) ve 3. stol.
  - b) v 5. stol.
  - c) ve 12. stol.
4. Sv. Blažej je vzýván proti bolestem:
  - a) kloubním a pohybovým
  - b) srdečním a cévním
  - c) krčním a nosním
5. Kniha Tobiaš ve Starém zákoně patří mezi:
  - a) mravoučné
  - b) historické
  - c) prorocké
6. Které květiny - kromě lilií polních - se vyskytují v evangeliích?
  - a) Hořce
  - b) Macešky
  - c) Tulipány

2) Cesta přes most

Čtyři muži musí přejít most přes divokou řeku. Ale není to tak snadné, jak se na první pohled zdá. Most je ve velice špatném stavu a unese maximálně dva z mužů. Je plný děr a zpuchřelých prken, takže se musí jít velice opatrně. Naneštěstí je bezměsíčná černočerná noc a muži mají jen jednu baterku. Tj. Pokud dva muži s baterkou přejdou, jeden ji musí přinést zpět. Navíc je každý z mužů v jiném zdravotním stavu. Prvnímu trvá přejít most 1 minutu, druhému 2, třetímu 5 a čtvrtému 10 minut. Je logické, že pokud 2 muži půjdou spolu a prvnímu by to trvalo 1 minutu a druhému 10 minut, bude jim to dohromady trvat 10 minut. Řeka je tak široká, že baterku nelze přehazovat, ani dělat jiné podobné triky. Časový limit pro dostání se všech mužů na druhou stranu je 17 minut. *Existují 2 řešení.*

3) Labyrint

VYHODNOCENÍ 22. ČÍSLA

Na všechny otázky správně odpověděli:

Marie Štrejbarová, Třešť
Martin Trojan, Třešť

S drobnými chybami odpověděli:

Monika Petrnoušková, Pečky
Jaroslava Tlačilová, Štěpánovice
Zdeňka Hacková, Žirovnice
Romana Sršňová, Nové Strašecí
Michaela Viznerová, Kutná Hora
Robert Karban, Uhlířské Janovice
Tereza, Adéla & Pepino, Třešť

Všichni se mohou v nejbližší době těšit na příjemnou odměnu.

Odpovědi na otázky z dnešního čísla odevzdávejte nejpozději do 1. dubna 2003!

VÝSLEDKY Z 22. ČÍSLA

1) 1c, 2b, 3a, 4b, 5c, 6a, 7a

2) 18

3) *Lod' stoupá stejně s přílivem - takže příčka se bude dotýkat hladiny stále stejně.*

4) 540000000

V prvním březnovém týdnu oslaví náš šéfredaktor kulaté narozeniny. Zcela bez jeho vědomí mu na tomto místě chceme popřát hojnost Božího požehnání, vždy veselou mysl, dostatečnou míru tvůrčího potenciálu a schopné spolupracovníky!

Členové redakce

Charita v Třešti informuje:

Ve dnech 3. - 8. ledna 2003 proběhla Tříkrálová sbírka České katolické charity. Stručný přehled vybraných částek:

Panenská Rozsička	1.302,70 Kč
Bezděkov	1.340,00 Kč
Stájiště	1.154,00 Kč
Hodice	11.684,30 Kč
Růžená	7.705,00 Kč
Čenkov	1.273,00 Kč
Jezdovice	2.465,00 Kč
Salavice	611,20 Kč
Kostelec u Jihlavy	1.666,00 Kč
Třeštice	2.862,00 Kč
Lovětín	5.979,00 Kč
Třešť	40.981,20 Kč
CELKEM:	79.023,40 Kč

Peníze budou použity převážně jako pomoc pro postižené povodněmi v roce 2002.

Sbírka věcí pro potřebné se bude konat na kaplance v Třešti:

- v sobotu 29. března 2003 od 8 do 12 hodin a od 13 do 16 hodin

- v sobotu 5. dubna 2003 od 8 do 12 hodin a od 13 do 16 hodin.

Sbírají se věci, které již nepotřebujete a které mohou ještě jiným posloužit. Nejvhodnější je pro další manipulaci podávat věci v krabicích od banánů.

Všem dárcům Charita děkuje srdečným Pán Bůh zaplat'!

Tábor na Dobré Vodě

Tak jako v minulých letech se i letos uskuteční křesťanský tábor na Dobré Vodě, a to v termínu od 26. července do 9. srpna 2003. Přihlášky se budou vydávat koncem měsíce března, v té době bude také upřesněna cena pobytu.

Kino Máj v Třešti

Vás srdečně zve na promítání polského historického filmu Quo Vadis, který můžete zhlédnout v úterý 4. března v 19:30 hodin.

Přijďte se přesvědčit, jak se polským filmářům povedlo převést děj jednoho z nejznámějších historických románů Henryka Sienkiewicze, odehrávajícího se za vlády císaře Nerona ve starém Římě, na filmové plátno.

Římské impérium, navenek silné a mocné, se otřásá v základech. Římský důstojník Marcus Vinicius se zamiluje do tajemné dívky jménem Lygia. Mladíkův strýc Petronius pomáhá Markovi, aby se s Lygií setkal. Lygii se Marcus líbí, ale oba mladé lidi dělí propast víry. Lygia patří k učedníkům Ježíše Krista. Po dlouhých a dramatických peripetiích, jako je obrovský požár Říma, se i Marcus obrátí na křesťanskou víru a apoštol Petr mladé dvojici požehná. Císař Nero uchystá velkou podívanou, na které mají být potrestáni křesťané, obvinění ze zapálení Říma. Jako hlavní atrakce má na závěr her Ursus beze zbraně zápasit s býkem, na jehož šíji je spoutána nahá Lygia. Lygiin věrný služebník Ursus však zvíře zabije. Dav křičí a volá po milosti. Nero musí proti své vůli odsouzeným odpustit ...

VTIP TOHOTO ČÍSLA

Rodina „svátečních“ věřících se vrací z nedělní mše a otec kritizuje: „Ten farář není žádný kazatel, jeho řeč byla nudná a hlavně moc dlouhá. Varhaník několikrát hmatl vedle a o zpěvácích je škoda mluvit.“

Syn mu na to říká: „Ale tati, co chceš!? Myslím, že za těch dvacet korun to docela ušlo...“